

Gökkuşığı Roman 41 45 Sayfa

— mucit55macit · 03 Ağustos 2015

İçim burkuldu. Ustam, eşi ve çocukları geldi gözümün önüne. Karısını ve çocuklarını çok severdi. Kavgaları da olurdu, ama her halde sevgisini belli edemezdi. Ya çocukları, babaları her geldiğinde nasılda sevinçle koşar ona sarılırlar, yanaklarından öperlerdi. Şimdi ne yapardı bu çocuklar, kim bilir nasıl üzülecekler. Ya karısı, o ne yapar acaba, kocasına bir avukat tutarlar mıydı? İçerisi tehlikelerle dolu diyordu Amir, sahip çıkan olmasa her an öldürülebilirdi.

Ne işin vardı be adam? Paran mı, pulun mu yoktu, neden niçin yaptın bu pis işi? Meraktan mı, hevesten mi kim bilir? Bunca sene yaptıklarını çok iyi gizler, hiç de belli etmezdi.

Amir Bey ve hemşireler gidip de yalnız kalınca duygulanmış, gözlerim dolmuştu. Gözyaşlarım yüzüme doğru akarken silmeyi bile düşünemedim. Hayatı hep olumsuz yönleriyle mi tanıyacaktım. Benim gibiler yaşamayı nasıl sevsinler, henüz kaç yaşımıdaydım ki?

Amir Beyin anlattıklarını düşünme zamanım oldukça boldu. Beni fena kullanmışlardı, sanırım buna kullanma derlerdi. Haberim olsaydı beklide korkar uyuşturucularının eline düşmezdim. Yetkisi olanlar beni haberim olmadan yem yapmışlardı. Hem de ne yem! Bu genç yaşında okkalı bir ders aldığımı biliyordum, farkında olmadan kullanılmak. Galiba içimde burukluk oluşmuş, birazda kızgınlık vardı. Kolay değil, kıl payı ölümden kurtulmuş biri olarak, kızmak için haksız da sayılmazdım elbette.

Günler geçtikçe iyiden iyiye iyileştim. Artık serum da olmadığı için ayağa kalkıyor, yürümeye çalışıyor, tuvaletime bile gidiyorum. Bir ara hastaneye berber gelince, canım acısa da tıraş olmak istedim ve sakalımı kestirdim, sakallı olmayı hiç sevmezdim. Yüzümdeki morluklar da azalmış yüzüm ortaya çıkmış, renkte gelmişti. Ağrılarım azalınca ellerim ve kollarımda oldukça rahatlamıştı. Öğlen vakti gelen hemşireye:

--- Ne kadar daha kalmam lazım, Doktorda pek gelmez oldu.

---İstedığın kadar kalabilirsin canım, senin için süre yok, iki üç gün daha buradasın.

Zamanla hastaneyi gezmeye başladım. Bir gün yaşadığım daha doğrusu şahit olduğum bir olay, hafızamda yıllarca kalacak şekilde, hayatta nelerle karşılaşabileceğimi bana güzel bir dersle öğretmişti. Sabah saatlerinde yattığım odanın önünde bağışma ve ağlama sesi geldiğini duyunca merakımdan kapıyı açarak baktım, sedyede oturan bir adamı ve yanında bulunan bir bayanla erkeği endişeli haller içinde gördüm. Adam gözyaşları içinde ağlarken yanındakiler onu teselli ediyor, bir şeyler söylüyorlardı. Yanlarına gelen hemşirelerde adamı sakinleştirmeyi başaramadılar. Yavaşça yaklaşarak hastanın yanındaki adama sordum:

---Geçmiş olsun neler oldu?

Adamcağız üzüntülü bir şekilde:

---Eniştem rahatsız, ameliyat olması gerekmekte, fakat o istemiyor.

---Tehlikeli mi?

---Hayır, ama o istemiyor inşallah razı ederiz.

Fazla kalamayıp oradan ayrıldım, ancak o adamın davranışını aklım almadı. İnsanlar iyi olmak için

hastaneye koşarlarken bu adamın niye böyle davrandığına o kişi ile bir daha karşılaşana kadar bir anlam verememiştim. İki gün sonra koridorda gezerken açık bir kapıdan içeri baktığımda, içeride o adamın yattığını gördüm, dayanamayıp içeri girdim yanına yaklaşarak:

--- Geçmiş olsun,

Dedim, yanında hanımı vardı.

---Sağol.

---Ameliyat oldunuz mu?

---Evet, oldum.

Hanımı bana oturmam için yer gösterdi, oturdum.

---Geçen gün boşuna o kadar korkup ağladın, bak şimdi iyileşmişsin.

Dedim.

---Sorma kardeşim, ah bir bilsen?

---Anlat o zaman,

Dedim, kısık bir sesle:

---On yıl önce annemi, dokuz yıl öncede babamı ameliyat masasında bıraktım. Önemli hastalıkları yoktu, ama nedense ikisi de aynı şekilde rahmetli oldular. Doktorlarda o zaman bu olanların nedenini bulamadılar. Aynı şekilde bende masada kalacağım diye çok korktum, kimse beni anlayamazdı.

---Tamam, sen fazla yorulma haklısın tekrar geçmiş olsun,

Diyerek odadan çıktım.

Ertesi günün ikinci vakti koridorlarda bir ağlama, bağırışma, bir telaş vardı. Odamdan çıkıp baktığımda iki gün önce ameliyat olan adamın karısı perişan bir şekilde ağlıyor, feryat figan ediyordu. Belli ki olumsuz bir şeyler vardı, yakındaki hastabakıcıya yaklaşıp sordum:

---Neler oluyor Abi?

---Sorma kardeşim, bu hanımın beyi az önce vefat etti. Doktorlarda şaşkınlık içinde, ne olduğunu bile anlamadılar.

Duyduklarım karşısında donup kalmış adamcağızın korkusunun gerçekleştiğine gözlerimle şahit olmuşum. İçine doğmuş olmalı ki, ameliyattan önce çok ağlamıştı. Kim bilir nedeni neydi, yoksa ilginç bir tesadüf müydü? Fazla etkilenmiş içeri girerken duygulanmış, hayatta ne enteresan olaylar oluyor diye söylenip durmuşum.

Vakit buldukça diğer hastalarla konuşuyor, hal ve hatırlarını memleketlerini soruyordum. Her yerden gelen vardı. Zamanım güzel geçiyor, genç hemşireler beni görünce yanıma gelip nasılsın diyor, isteğimin olup olmadıklarını soruyorlardı. Bu ilgi hoşuma gitmiyor değildi. Artık kadınlara farklı gözlerle bakıyordum da, onların bakışları beni utandırıyor.

Kadınlar konusunda çok tecrübesiz olduğumu anlıyor, zamanla onlar hakkında daha çok şeyler öğrenmem gerektiğini biliyordum. Çocukluğumdan beri insanlardan, en çok da kadınlardan uzak kalmış, onların duygularını, ne düşündüklerini, nelerden hoşlandıklarını öğrenme fırsatım olmamıştı. Şimdi, kadınlara karşı içimde tarif edemediğim arzular, istekler, heyecanlar oluyor, bir şeyler söylemek istiyor fakat bu duygularımı onlara nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum.

Düzce'de tanıdığım Mine aklımdan hiç ama hiç çıkmıyor, burada gördüğüm kadınlara da

benzemiyordu. Hem çok güzel, hem de bakışları çok farklıydı. Henüz hayatımda bir kadınla beraber olmamış, nasıl olacağını da bilmiyordum ama nedense onun yanında olmak, gözlerine bakmak, sesini duymak için büyük bir istek duyuyor, yeni yeni farkına varmaya başladığım arzuların beni etkisi altına aldığı anlıyor, tarif edemediğim duygularla boğuşuyordum. Ayrıca, Mine aklıma geldiği anda heyecanlandığımı hissediyor, bu halime şaşırıyordum. Bana, anlamadığım bir şey olmuştu ama ne? Sonra aklım, Amir Beyin giderken eğilip kulağıma söylediği sözler takılıyordu. Ne vardı bu kadında acaba, neye dikkat etmeliydim? Merakımda dayanılmaz boyutlara ulaşmış, içinden çıkılmaz bir hal almıştı.

Hastaneden çıkmama yakın günlerden birinde içimde biriken bir merakımı yenmek için, odama gelen yaşlı bir hemşireye;

---Abla sana bir şey sorabilir miyim, ama kızmayacaksın tamam mı?

Merakla bana bakarken yanıma yaklaştı:

---Sor bakalım, bileceğim bir şeyse elbette.

---Burada çalışan genç hemşireler neden bana çok ilgi gösteriyorlar, dikkatlice bakıyorlar. Bir şey mi oldu, yanlış bir şeyler mi yapıyorum? Kötü bir şey yaptıysam özür dilerim.

Kadıncağız gülererek;

---Çocuğum sen hiç aynaya bakmaz mısın? Yakışıklılığın, güzelliğın hastanenin dilinde.

Utanmıştım.

---Öyle mi?

Dereken yatağa oturup yüzümü yere doğru çevirdim.

---Utanma oğlum, Allah vergisi senin ne suçun var kim istemez ki bu güzelliği.

Derken odadan uzaklaştı.

Şaşırmadım desem yalan olurdu. Elimde olmadan kalkıp yan taraftaki aynaya baktım, yüzümü inceledim. Evet, güzel bir yüzüm vardı fakat kadınları bu kadar etkileyen neydi diye düşündüm. Yeşile çalan gözlerim, siyah kaşlarım, beyaz yüzüm, uzun boyum onları etkiliyordu herhalde. Mine'de bu yüzden mi benimle tanışmak istemişti?

Nihayet Doktor, artık iyileştin çıkabilirsin dediğinde hastane günlerim bitmişti. Bende toparlanarak, bir an önce çıkıp işime bakmalıydım, burada on iki gün kalmıştım. Hemşirelere, hastabakıcılara veda ederek ayrılırken dikkat ettim, genç hemşirelerin bana bakışları Mine'nin bakışlarına benziyordu. Neler düşündüklerini bilmek isterdim, belki de benden hoşlanmışlardı.

Hastaneden ayrılınca doğruca arabanın yanına gittim. Emin bir yere çekildiğini görünce rahatlamış halde kapıyı açıp bıraktığım emanetlere baktım, yerlerinde duruyordu. İç çamaşırlarımı alarak Kadıköy tarafında bulunan ve daha önce birkaç kere gittiğimiz hamama gidip, bir güzel yıkanıp temizlenince, üzerimdeki hastane kokusundan da kurtulmuşum. Tekrar arabamın yanına varıp, okkalı bir yemeğin ardından yola çıktım. Ancak kafamdaki düşüncelerimde benimle beraberdi, ne yapmalı, nasıl bir yol izlemeliydim?

Mine, hastanede yattığım her gün her saat aklımdan gitmemiş, düşüncelerim hep onunla meşgul olmuştu. Amirin beni uyarması, Mine ve duygularım, ya o bakışlar, her an gözümün önüne gelirken bedenimdeki dayanılmaz arzular beni o yöne çeken kuvvetli birer mıknatıs gibiydiler. Mine'yi tanıdıktan sonra, daha önceki yaşadıklarımı düşünemez olmuşum. Yola baktığımda karşımda hep o gözleri, o

bakışları görüyor, beni arzuyla çağıran sesini duyar gibi oluyorum. Irmağın dönek dediğimiz akıntısına kapılmış bir halde, hep aynı düşüncelerle içinde çabılıyor, tam anlamı ile kendime bir çıkış bulamıyordum. Saatler önümdeki yol gibi uzayıp gidiyor...

Arabamda yük olmadığı için iyi yol alıyorum. Polis korkusu da olmadığından çok fazla dinlenip zaman kaybetmeyince, tahminimden bir gün önce Düzce'ye vardığım zaman, vakit öğleni yeni geçmişti. Arabamı eskiden bıraktığımız yerlerden birine bırakarak şehir içine gittim. Çekinerek ve tedirginlik içinde Emniyet binasına girerken burada yaşadıklarım yeniden aklıma geldi. Suçum olmadığı halde beni çok sıkıştırmışlar ama sonunda beni de burada çalışan insanlar kurtarmışlardı, onlara minnet borcum vardı.

İçeri girip Amir Beyin odasını sorduğum anda üstüm başım temiz ve düzenliydi. Bu nedenle olmalı beni iyi karşıladılar ve yukarı kata çıkardılar. Bu katlar çok temiz ve bakımlıydı. Hâlbuki beni aşağı katlardaki o yaşaması bile zor odalara indirmişlerdi. Suç işlemek iyi bir şey değildi ama yinede insana insan olarak değer verilmeli diye düşündüm. Hele benim gibi buralara düşenlerin içinde suçu olmayanlar olabilirdi.

Yanımdaki memur Amir Beyin kapısını çaldı, içeriden ses gelince kapıyı açıp bir ziyaretçiniz var dedi. Buyursun deyince içeri girdim.

---Hayırlı işler, Abi.

---O... Hikmet geldin demek, buyur gel otur bakalım. Oğlum bize iki çay getirir misin?

---Hemen Amirim.

Bana gülümseyen gözler ve önem veren tavırlarla:

---İyi ki geldin, özledim seni evlat hoş bir delikanlısın. Rahat geldin mi bari?

---Sağol Abi sayende hastanede iyi bakıldım, el üstünde tuttular, yedirdiler içirdiler, başka ne diyeyim.

---Senin için az bile, sana karşı borcumuzu henüz daha ödeyemedik. Burada da birkaç gün kal.

Misafirhanemizde misafirimiz olursun.

---Düşünmem gerekecek Amir Beyim bakalım.

Bir saat kadar oturdum, hastaneden, yollardan konuşurken zaman geçmişti. Şimdilik hoşça kal derken kendisine:

---Amir Beyim, Ustamı görmek istiyorum, bu konuda bana yardım eder misin?

Dedim.

---Tamam, sen akşama kadar gez, hava kararırken yan taraftaki misafirhaneye gel, ben bir şeyler ayarlamaya çalışırım.

İzin isteyip çıktım. Şehir merkezine doğru yürüyüp, etrafı sarmaşıklarla çevrili bir kahvehanede oturup, çay içtim. Daha sonra şehrin ana caddesinde yürüdüm biraz. Cadde üzerinde sıralanmış dükkânlar, lokantalar, insanlarla doluydu. Canlı bir şehirdi, yolları düz ve genişti. Şehir düz bir arazide olduğu için çevrede yüksek dağlar ve tepeler görülme de yeşilliği bol bir yerdi. Buralara çok yağmur yağdığından her daim yeşil kalan bir memleketti. Bir bakkal dükkânının önünde çuval içinde fındık gördüm. Yaklaşarak bir iki tane kırıp tadına baktıktan sonra hediye olacak şekilde ikişer kiloluk birkaç paket aldım. Yavaş adımlarla arabayı bıraktığım yere doğru yol aldım.

Mine aklımdaydı. İçimdeki görme arzu ve isteği dayanılmaz boyutlara ulaşmış, karşı duramayacağı

boyutlara ulaşmıştı. Şunun şurasında Mine'den birkaç yüz metre uzaktaydım, akşama kadar bir uğrasam mı diye düşündüm. Amir Beyin beni uyaran sözleri de aklımı kurcalıyor, bilmediğim neler var diye derin düşüncelerle boğuşuyordum. Kimdi bu kadın ve nasıl bir sırrı vardı? Benim ondan uzak kalmam neden istenmişti? İçimdeki dayanılmaz bir merak ve yeni yeni farkına vardığım erkek olmanın verdiği arzular ve Mine'nin bana bakan o sevgi dolu bakışları, dinmeyen heyecanım ve tekrar başlayan titremeler.

Vakit ikindiydi, içimdeki duygulara daha fazla direnemeyeceğimi anlayınca eşyaları arabama bırakarak Mine'ye uğramaya karar verdim. On beş dakikalık bir yürüyüş sonunda evinin önündeydim. Mahalle çok kalabalık olmadığı için yollar sakindi, bu nedenle fazla insanla karşılaşmadan heyecan içinde buraya kadar gelmiştim. Heyecanım Mine'den ziyade onunla ilgili söylenenlerdi. Cesaretli bir insan olmanın verdiği güçle bahçe kapısını aralayıp içeri girdim. Bir bilinmeyene doğru gittiğimi biliyor, ancak yapılan ikazlara rağmen bu bilinmeyenlere kendi irademim bile karşı duramadığı arzu ve isteklerle yol aldığımı hissediyorum. Şu an, bir kancada sallanan balıktan farkımın olmadığını görüyorum. Fakat ne olacaksa tamamen benim isteğimle olmalı, merakımı yenmeliydim.

Evin kapısına yaklaştıkça içimdeki heyecan katlanarak arttı. İyide ben bu eve daha öncede gelmiştim, neden bu kez daha farklı duygular içindeydim. Yoksa Mine'ye erkek olmanın verdiği ve karşı cinse duyulan arzu dolu duygularla mı yaklaşıyordum? Kafamda çözemediğim, aklımın yetmediği ne çok soru vardı.

Evin yan tarafından gelen sesleri duyunca dinledim, bir kadın bir şeyler söylüyordu. Bir an durakladım, ardından o tarafa yöneldim. Evin duvarını dönünce birden Mine ve oğlu ile karşılaştım. Kadın, bahçeye ekilen sebzelerle uğraşıyordu. Başı yarı açık, saçları öne düşmüş, rahat bir vaziyetteydi. Oğlu beni daha önce fark ederek:

---Anne, Anne bak!

Mine, işini bırakarak doğruldu ve karşısında beni görünce şaşkınlık içinde:

---Hikmet?

Diye seslendikten sonra:

---Doğrusu beklemiyor, artık gelmez diyordum.

Birden büyük bir sevinçle koşarak yanıma geldiğinde biraz terlemiş, yüzü kızarmış dayanılmaz bir güzellik almıştı. Ya bakışları, bir an kalbim duracak sandım. Ona karşı dayanılmaz bir haz duyduğumu anladığım an, her yanımda derinden derine kasılmış, nefesimi alamaz olmuştum. Ne oluyordu bana Allah'ım, nasıl bir şeydi bu yaşadıklarım?

---Gel oğlum hadi içeri girelim, zaten akşam oluyor, bak Hikmet Abin de geldi.

Diyerek çocuğu kucağına aldı ve eve doğru gitmeye başladı. Ben oracıkta öylesine durdum ve yüreğimde coşan fırtınalarla onu seyre daldım. Bana bakınca, ona farklı ve alıcı gözle baktığımı anlaması hiçte zor olmamıştı.

---Hadi Hikmet, gel sende.

İçeriye girdiğimizde bana oturacak bir yer gösterdi. Üstünü değiştirmeye gidecekti ki: